

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện "Tháng năm không ở lại")

Cô quá đau lòng vì anh, vì những suy nghĩ thiếu tin tưởng nơi anh. Ngay từ đầu, anh đã không cho cô cái quyền được lựa chọn. Đó là tình yêu của cô kia mà.

- 222222. Hân hạnh được quen bạn.

Dòng tin nhắn của một cái nick lạ lẫm khiến Thái An cảm thấy bức bối. Cô vói tay di chuyển con chuột, tắt ngay cửa sổ chat đang hiện lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của cô với mấy người bạn học cùng lớp. Người lạ mặt đó vẫn chưa chịu dừng lại, gửi tiếp cho Thái An một yêu cầu xem webcam.

"Ừ thì thử xem tên này mặt mũi ra sao. Mà chưa gì đã mở webcam lên show hàng rồi, tưởng hấn ta là ai, hotboy chắc". Sự tò mò vốn có trong mỗi con người lại trỗi dậy lấn át cả sự bức dọc dành cho con người xa lạ kia. Trước màn hình con con trong vì tính, chàng trai hiện lên chỉ có nửa phần mặt dưới, nửa phần trên bị chiếc nón che khuất. Cô chỉ thấy anh ta cũng dễ nhìn nhờ nụ cười duyên và hàm răng trắng sáng. Nghĩ cũng lạ, giờ đã là buổi chiều, có ánh nắng nào rọi vào đâu mà hấn ta lại phải đội nón. Hành tung đây bí ẩn khiến cô không khỏi suy nghĩ. "Hay hấn ta bị ... hói đầu". Nghĩ đến đó, Thái An phì cười một mình. Giác quan của cô trước giờ rất nhanh nhạy, cô tin hấn ta đúng như những điều cô nghĩ: một tên hói không hơn không kém. Điều đó thôi thúc cô kiểm chứng.

- Bạn có thể mở chiếc nón trên đầu ra không? Giờ là buổi nào rồi mà còn đội nón mãi. Bạn cứ như một sinh vật lạ vậy.

- Không mở đâu, mình lạ như thế đấy. Có ảnh hưởng gì đến bạn không?

Hấn lắc đầu nguầy nguậy, tuyệt nhiên không chịu mở chiếc nón trên đầu ra. Thái An chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như vậy. Cô trước giờ luôn tự tin với bản lĩnh của mình. Không có gì cô muốn khám phá mà không được. Và với hấn lần này, cô chắc chắn không là ngoại lệ.

- Bạn thiếu tự tin vào mình lắm hay sao mà cứ ra vẻ bí ẩn vậy. Mình nghĩ chắc bạn cũng chẳng tử tế gì, vì người tử tế sao phải che giấu bản thân.

Cô buông lời khích bác. Bụng nghĩ thầm hấn ta sẽ tức điên lên mà mở phăng chiếc nón, đánh phịch nó xuống đất. Thế nhưng không như cô nghĩ, hấn lại nở nụ cười ngạo nghễ, gõ lên dòng chữ:

- Mình tốt hay xấu không phải bạn nhìn là biết đâu. Kết bạn với nhau đi, rồi bạn sẽ hiểu hơn về mình, rồi bạn sẽ được thấy khuôn mặt của mình. Không hotboy nhưng cũng không phải Trương Chi đâu nhé.

Đến nước này, Thái An đành chào thua với chiến thuật khích tướng. Thôi thì kết bạn cũng chẳng ảnh hưởng gì cả. Biết đâu sẽ như lời hấn nói. Giả như hấn chẳng phải là người tốt thì "delete" cũng quá dễ dàng. Nghĩ thế, cô đồng ý kết bạn.

Gia đình Thái An lại có chuyện buồn. Ba mẹ cãi nhau vì chuyện tiền nong, vì cách quản lý tiền bạc trong việc kinh doanh nhỏ tại nhà. Mỗi lần thấy ba mẹ cãi nhau, ba không kìm được nóng giận, ném đồ lung tung,

đập vỡ hết các thứ, Thái An lại hình dung ngôi nhà như địa ngục. Cô lẳng lẳng mang tập vở, lấy xe sang nhà người bạn thân với cái cớ học nhóm, để được thoát khỏi không khí nặng nề này.

Dừng xe trước cổng nhà Lan, mẹ Lan từ trong nhà trông thấy đã nói với ra:

- Thái An đến học cùng Lan hả con? Nhưng nó vừa đi ra ngoài rồi. Bác chưa biết khi nào nó về nữa.

- Dạ, vậy thôi con sang nhà bạn khác cũng được. Thưa bác con về.

Thái An vòng tay thưa rồi đạp xe đi thẳng. Đôi mắt bản thân, cô chẳng biết phải đi đâu tiếp theo. Cô chỉ có mỗi Lan là người bạn thân nhất, có thể tin tưởng mà tâm sự hết những phiền não trong lòng, không có Lan cô chẳng biết phải đến đâu. "Đến đâu cũng được, miễn không phải về nhà". Với ý nghĩ đó, Thái An cứ đạp mãi, đạp mãi rồi dừng chân ngay một tiệm net. Cô vào chat, đăng lên cái status đầy thiếu não "Chán đời, cuộc sống có gì vui".

Hôm nay bạn bè cô đâu cả rồi, ngay cả những người bạn trong lớp thường ngày vẫn vào nói chuyện phím cũng chẳng thấy đâu. Cô buồn bã, toan đứng dậy trả tiền. Có một cửa sổ chat hiện lên :

- Bạn sao thế, có chuyện không như ý hả? Mình chia sẻ được không?

Là hấn, người đội nón che kín nửa phần mặt trên đầy bí ẩn. Lần trước, thấy cái cách hấn nói chuyện, cô không ưa tí nào. Nhưng lần này, khi mà bạn bè đều không online, chỉ có hấn có thời gian rồi ngồi nghe cô tâm sự. Hơn nữa, hấn không biết gì về cô, kể cho hấn nghe, cô sẽ vui đi một gánh nặng trong lòng mà vẫn không lo lắng sẽ bị đánh giá không hay về gia đình mình. Cô ngồi xuống ghế, bắt đầu cuộc trò chuyện với hấn:

- Ba mẹ mình lại cãi nhau. Họ cứ thế, suốt ngày cãi nhau. Mỗi lần cãi nhau là đập phá. Từ nhỏ đến lớn, chứng kiến những điều đó, mình sợ hãi lắm. Mình lo một ngày nào đó, ba mẹ sẽ không còn thương nhau nữa, sẽ chia tay nhau thì anh em mình sẽ khổ lắm. Mà dạo gần đây, họ cãi nhau nhiều hơn, quát lớn tiếng hơn trước rất nhiều.

Những dòng tin Thái An gõ vào càng nhiều. Màn hình chỉ toàn chữ là chữ mà không thấy hồi âm. Chắc hấn ta đang vừa chat với cô, vừa chat với ai đó khác nữa. Nhưng cô mặc kệ có trả lời hay không, những phiền não trong lòng cứ trào tuôn như dòng nước chảy hoài không dứt. Có một dòng tin nhấn cắt ngang.

- Bạn cứ nói đi, nói ra hết cho nhẹ lòng. Khi nào bạn thấy đủ rồi cần một lời an ủi, mình sẽ nói. Bây giờ, mình biết bạn cần một điểm tựa. Mình không ngồi cạnh, tựa đỡ cái màn hình của bạn đi nha.

Thái An phì cười, nghĩ bụng tên này cũng tâm lý khi im lặng lắng nghe, nhưng "điên" nhất là kêu cô tựa vào màn hình. Tựa vào rồi thì gõ chữ thế nào được. Mà thôi, cô không muốn bắt bẻ hấn nữa, hấn có lòng tốt mà. Cô chợt nghĩ không biết hấn trạc tuổi mình hay lớn hơn hoặc nhỏ hơn, để biết mà xưng hô cho đúng. Cô gõ vào dòng chữ:

- Bạn sinh năm bao nhiêu. Để tiện xưng hô với nhau chứ. Mình sinh năm 1986.

- À, vậy bạn phải gọi mình là anh ghen. Mình sinh năm 1982, hơn bạn tận 4 tuổi.

- Ồ, anh thì anh.

Thái An lại tiếp tục với câu chuyện buồn của gia đình. Cuộc nói chuyện cứ dài ra. Đến khi ngó lại đồng hồ, cô mới biết đã gần 10 giờ đêm. Hốt hoảng. Cô vội chạy ra tính tiền, quên không chào tạm biệt người bạn mới cả hôm nay đã giúp cô vui bớt buồn. Bây giờ, buồn không còn nữa nhưng là nỗi lo chồng nỗi lo. Ba mẹ cô sẽ đánh một trận no đòn cho xem. 18 tuổi rồi, cũng đã tạm gọi là lớn mà mỗi lần về trẻ là cô phải nằm dài ra ăn 5 roi, nghĩ lại thật rùng mình. Thái An đạp xe như bay. Về tới nhà, quả không ngoài dự đoán,

cô ôm cái mông với 5 vết tích trở về phòng, đêm đó chỉ dám nằm sấp để ngủ. Nhớ đến người bạn đã nói chuyện cùng mình rất lâu mà không chào tạm biệt người ta, Thái An thấy trong lòng dâng lên cảm giác áy náy. Bữa sau cô sẽ tạ lỗi với người ta. Chắc chắn là như thế.

Vậy mà Thái An đã kết bạn với hấn được 5 tháng. Biết được hấn tên Kiệt. Vào một ngày không ngờ tới, hấn mở chiếc mũ thường trực trên đầu ra. An rất đỗi bất ngờ. Đã từ lâu, cô không còn quan tâm khuôn mặt hấn như thế nào, không còn muốn khám phá hấn có ... hói hay không nữa. Cô chỉ thấy hấn là một nơi rất đáng tin cậy để trút ra nỗi lòng mỗi khi có chuyện không vui. Không biết từ bao giờ, trong cô có một cảm giác mến mến hấn.

Khuôn mặt hấn hiện rõ trên webcam, sống mũi cao, làn da trắng, lông mày to đậm, tóc để hai mái. Nói chung hấn rất đẹp trai, mỗi lần cười lại để lộ ra lúm đồng tiền rất cuốn hút. Không hiểu sao khi đó, An lại gửi cho hấn webcam của chính mình. Hấn đã không muốn giữ bí mật, chịu lộ diện, An cũng chẳng lý do gì che giấu mình. Thế là, lần đầu tiên, cả hai được biết khuôn mặt thật của nhau. Hấn xem xong, cười bí hiểm. Rồi một dòng chữ xuất hiện:

- Em trông giống lệnh truy nã quá vậy. Nhìn em, anh thấy buồn cười sao sao đó. Hi hi.

- Người gì vô duyên vậy trời. Anh có tin là không bạn bè gì nữa không?

- Vô duyên là sẽ có nhiều duyên. Duyên ơi, cứ vào đi cho ta trở thành hotboy. Anh chỉ sợ ra duyên thôi chứ duyên đi vô thì càng thích.

- Anh ... anh...

Hấn phá lên cười khoái chí trong khi Thái An đang cứng họng, đuối lý không biết nói thế nào. Mà kể ra thì hấn cũng vui tính thật. Bên hấn, mọi căng thẳng trong cô như vơi đi 7-8 phần. Điều Thái An muốn chia sẻ với hấn không còn dừng lại ở cảm xúc buồn, bế tắc nữa mà bắt đầu là chuyện vui. Có hôm cô khoe với hấn về bài kiểm tra điểm cao, lúc là chuyện đội văn nghệ 3 người của cô đã vào chung kết với ca khúc "Cô gái mở đường". Cô cảm nhận được, hôm nào không chat cùng hấn là cô khó chịu lắm, như thiếu thiếu gì đó quan trọng. Cô không biết mình đã biết yêu chưa, có yêu hấn hay không nhưng chắc chắn một điều, hấn có một vị trí không nhỏ trong tim cô. Cũng từ dạo ấy, Thái An thường hay ngồi mơ mộng, ngồi viết vu vơ mấy đoạn thơ, chỉ cần đọc lên là biết rõ cảm xúc của người viết. Cô yêu đời, thường ngồi ngắm mình trong gương, tự cười một mình. Mẹ Thái An nhìn thấy, cảm nhận được điều gì xảy ra với con. Bà đã từng trải qua cảm xúc này rồi nên làm sao mà không hiểu cho được. Song, thời buổi này rất khác xưa, yêu sớm sẽ chẳng học hành gì được, không có kiến thức thì tương lai sẽ mờ mịt lắm. Nhưng chưa có tín hiệu gì rõ ràng, bà không thể xét nét hay cảm đoán gì cả. Bà im lặng, mỗi ngày đều quan sát cô con gái của mình.

Thái An vừa trải qua một kỳ kiểm tra với kết quả rất mỹ mãn. Cô thấy rất hài lòng vì sự phấn đấu với môn Toán mà cô căm ghét đã có thu hoạch lớn. Lúc về, cô tạt ngang gửi dòng tin nhắn khoe với hấn. Thế mà chiều hôm ấy, hấn gọi điện thoại sang nhà Thái An:

- Anh có việc đi ngang chỗ gần nhà em, đường Cách Mạng Tháng Tám đó. Em cho anh địa chỉ, anh ghé vào chào hai bác nha.

Giọng hấn vừa trầm vừa ấm, nghe dễ thương hơn tiếng trong chat voice mà đôi lần Thái An tò mò kêu hấn thử để được nghe chất giọng của hấn. Không hiểu trời xui đất khiến thế nào, Thái An lại nói ngay địa chỉ mà không một chút đắn đo. Cô còn căn dặn hấn kỹ:

- Khi nào gần đến, anh cứ điện thoại. Em sẽ chạy ra trước nhà đón anh nha.

- Ủ, anh biết mà. Lát nữa gặp nha.

Lần đầu tiên gặp nhau cũng là lần đầu diện kiến hai vị phụ huynh. Tự dưng nhớ ra điều này, cô thấy lòng rối rắm. "Không biết mình có sai không nữa. Chưa nói gì với ba mẹ mà đã cho hấn đến nhà. Mình sẽ giới thiệu hấn với ba mẹ thế nào đây. Mẹ thì tinh ý, nghe xưng "anh" là nghĩ ngợi lung tung cho xem". Trông ngực cô đập thình thịch, mừng rỡ ra hình ảnh hai bên giáp mặt nhau, chẳng biết có căng thẳng gì không đây. Cô vò đầu bứt tai, tự trách mình vội vã.

Một bóng dáng lượn lờ trước cửa. Là hấn với chiếc áo sơ mi màu nâu đỏ. Hấn tìm không được số nhà nên cứ chạy tới chạy lui, mắt nhìn vào những tấm biển số trên các ngôi nhà. Thái An gọi ngay "Kiệt", hấn nghe thấy và dừng lại. Bước vào nhà, hấn vòng tay thưa người lớn. Hấn nói giọng Nghệ An nên ba mẹ Thái An không thể nghe rõ. Chốc chốc cứ "Con nói cái gì, bác không nghe". Cuộc gặp mặt không căng thẳng như Thái An nghĩ. Ba mẹ cũng tinh ý, tiếp đón nồng hậu, không làm bề mặt con gái. Ba Thái An chỉ nhắc nhở:

- Con gái bác lớn rồi, kết bạn với ai là do ý thích của nó. Nhưng nó còn đi học, năm nay lại thi đại học rồi. Nếu con có ý gì khác thì không nên đâu nhé. Hãy giúp nó tiến bộ hơn mới là tình bạn đẹp chứ.

- Dạ, con biết. Tình bạn của tụi con trong sáng mà.

Ngồi chơi được khoảng nửa tiếng, Kiệt xin phép ra về. Ba Thái An cũng niềm nở đáp lại, còn dặn Kiệt có thời gian hãy ghé sang nhà chơi. Thái An biết ba mình nói vậy vì nghĩ rằng gặp ở nhà sẽ an toàn hơn là ra ngoài gặp lén lút. Có ba mẹ trông chừng, cô sẽ có thể điều chỉnh tình cảm của mình, chú tâm hơn vào việc học. Dù sao, đó cũng là một tín hiệu vui.

Kiệt thông báo với Thái An một tin vui là anh nhảy việc. Công ty mới của anh có chế độ rất tốt, và đó là công việc mà anh yêu thích bấy lâu nay: kỹ thuật viên. Giai đoạn đầu, công việc sẽ có rất nhiều khó khăn, rồi cả chuyện "ma cũ ăn hiếp ma mới". Song, Kiệt vẫn vững tin mình sẽ sớm thích nghi môi trường mới. Mỗi buổi chiều tan tầm, hoặc Kiệt sẽ điện thoại nói chuyện với Thái An. Hoặc Kiệt sẽ sang nhà cô chơi. Chat không còn là cầu nối giữa hai người nữa, vì anh không có nhiều thời gian như trước. Và quan trọng hơn, Kiệt thích được nghe giọng, được thấy khuôn mặt Thái An tươi cười.

An bước vào kỳ thi đại học, dù cố gắng nhưng kết quả không được như ý. Ngày nhận điểm số, biết mình không đậu, An khóc vật vã, không thiết ăn uống 3 ngày liền. Những ngày đó, Kiệt luôn điện thoại, khuyên nhủ, giúp An tìm quên. Anh bảo:

- Em phải đứng lên từ nơi vấp ngã, sai bước tự tin. Hãy nghĩ thất bại hiện tại chỉ là thành công bị trì hoãn. Nếu em không đứng dậy, cứ nằm dài than khóc, cả đời em sẽ chỉ chuốc lấy phiền muộn mà thôi. Dừng cảm lên, thoát ra nỗi buồn hiện tại đi em.

Thái An nằm suy nghĩ lại những điều Kiệt nói, từng lời, từng chữ cứ xoáy sâu. Kiệt nói rất đúng, cô biết mình cần phải phấn chấn lên. Thêm 1 năm ôn luyện, rồi thành công lại gõ cửa thôi. Nghĩ vậy, Thái An đứng dậy, đi rửa mặt. Cô nhìn mình trước gương, chỉnh lại cái miệng méo xệch của mấy hôm trước để có nụ cười tươi tắn hơn.

Đều đặn mỗi chiều chủ nhật, Kiệt lại chở Thái An đi chơi. Tình bạn của hai người đã tiến xa hơn đôi chút, nhưng chưa có gì chắc chắn đó là tình yêu. Thái An mặc kệ, chỉ thấy những phút giây được nói chuyện, được gặp Kiệt là lòng lại hân hoan đến lạ. Còn khi không có Kiệt, những câu chuyện với Lan đều nhắc đến tên anh. Cô không thú nhận gì cả, nhưng Lan thì khẳng định quả quyết là Thái An đã biết yêu rồi.

Lần nọ, ngồi bên Kiệt hóng gió ở bên sông Bạch Đằng, Thái An nhắc chuyện xa xôi:

- Chẳng biết trong 10 năm tới, anh và em sẽ như thế nào đây nhỉ? Lúc đó em lớn rồi nè, chắc đã có chồng, có con. Mẹ em nói muốn em học hành cho giỏi, sau này làm kiếm nhiều tiền, đỡ vất vả lại không dựa dẫm

vào chồng. Nhưng nếu em học không ra gì thì tốt nhất là lấy chồng giàu cho đỡ cực thân. Còn anh, có nghĩ tương lai mình sẽ ra sao không?

- Anh không biết, anh...

Câu trả lời của Kiệt bị bỏ lửng. Kiệt không nói thêm lời nào nữa. Thái An cảm nhận được sự im ắng bất thường này. Hai con người ngồi cạnh nhau mà bất động như tượng. Chỉ có làn gió lùa vào vuốt tóc dài óng ả của Thái An, hương từ tóc cô tỏa ra thơm ngát. Bỗng một con mèo từ đâu nhảy ra cạnh Thái An làm cô giật mình, xua tan không khí tĩnh lặng khi ấy. Anh quay sang nhắc cô giờ về. Anh đi trước, cô lủi thủi theo sau đi về phía bãi giữ xe.

Chiều hôm sau, anh gọi điện cho Thái An, chỉ nói ngắn gọn một câu "Công ty anh dạo này đơn hàng về nhiều. Máy hoạt động hết công suất nên bị hỏng hoại. Anh phải tăng ca thường xuyên, sẽ không nhiều thời gian sang thăm em. Em nhớ giữ sức khỏe nhé". Nói xong, Kiệt cúp máy, để lại cho Thái An một khoảng trống tẻ nhạt.

Đã gần 2 tháng kể từ ngày Kiệt thông báo về tình hình công việc ở công ty, anh không hề ghé sang nhà cô nữa. Ngay cả một cuộc điện thoại, một dòng tin nhắn cũng không hề có, cứ "im thin thít và lặn mất tăm". Cô cảm thấy mình như bị đưa vào quên lãng, nhìn đâu cũng chỉ một màu xám xịt. Cô lại gọi điện sang nhà anh như những lần cố liên lạc trước đó. Là anh bắt máy, vẫn chất giọng nhẹ nhàng. Cô gợi ý về cuộc hẹn:

- Hôm nay mình gặp nhau nhé.

- Được thôi, 1h trưa tại nhà em. Lát ta nói chuyện sau ha.

Đầu dây bên kia gác máy. Thái An nghe trống ngực mình đập thình thịch. Lát nữa thôi, khi gặp Kiệt, cô sẽ phải nói gì sau gần 2 tháng trời không liên lạc. Chuyện của họ sẽ diễn tiến như thế nào đây, là một dấu chấm hết hay cơ hội mới lại mở ra. Những lo lắng cứ quẩn lấy cô, cảm giác nghẹt thở. Cô vội vàng đi chọn lấy một bộ đầm thanh thoát, là thật kỹ cho phẳng phiu. Ít nhất lúc này, cô muốn mình có một ngoại hình tự tin để đối diện với người ấy. Để biết câu trả lời đằng sau khoảng lặng anh mang đến cho cô là gì.

1h15. Kiệt vẫn chưa xuất hiện. Sự chờ đợi này Thái An đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Rồi thất vọng. Rồi chán nản. Lẽ nào lần quan trọng này anh lại tiếp tục để cô hụt hẫng thêm. Thái An lặng lẽ vào phòng thay áo. Bên ngoài có tiếng chuông cửa, Thái An hồ hững lẽ từng bước chân ra đón khách. Trước mặt Thái An, Kiệt tươi tắn với nụ cười duyên. Như chưa từng có chuyện anh mất tích suốt gần 2 tháng trời, mọi cố gắng liên lạc đều không có kết quả. Một thoáng vui mừng, đan xen sự giận dữ, Thái An dẫn Kiệt vào nhà ngồi trò chuyện. Mấy lần Thái An toan hỏi nguyên nhân, Kiệt đều đánh trống lảng sang chuyện khác. Cuộc trò chuyện dừng lại khi anh lên tiếng rủ rê:

- Mình đi ăn kem nha em.

- Dạ.

Thái An đỏ ửng đôi gò má, chậm rãi từng bước sau lưng Kiệt. Một tín hiệu đầy khởi sắc. Lát nữa thôi, Thái An sẽ gom hết những bức xúc trong lòng, nói rõ cho Kiệt nghe và chờ xem thái độ của anh sau đó. Kiệt vẫn nồng nàn, vẫn dành cho cô những cử chỉ ân cần chăm sóc. Trong đôi mắt anh, đôi mắt triu mến là thế. Nhưng, sao Thái An vẫn cảm nhận đâu đó một sự trống trải. Nhất là khi hỏi anh về ba mẹ, gia đình. Kiệt là một dấu hỏi lớn mà Thái An luôn muốn khám phá. Nhất là giờ đây, khi cô biết mình đã dành tất cả tình yêu cho anh.

Quán buổi trưa nhưng có nhiều cặp tình nhân hò hẹn. Thái An nhìn quanh, chạnh lòng không biết mối quan hệ giữa mình với Kiệt bây giờ là gì. Trong khi anh vẫn cứ thao thao bất tuyệt về những bận rộn xung quanh

cuộc sống. Như thế đó là câu trả lời cho tất cả những ảm ức trong lòng Thái An bấy lâu. Dù gì, cô với anh chưa bắt đầu, cô có quyền gì hạch hỏi người ta. Thôi thì chờ xem thái độ người ta thế nào đã. Buổi đi chơi nhàn nhạt. Cô cảm thấy thế nhưng vẫn tin rằng tình cảm sẽ dần nảy sinh từ những cơ hội be bé như thế. Trước khi tạm biệt anh, Thái An hỏi nhỏ:

- Khi nào thì mình gặp nhau nữa?

- Anh cũng chưa biết.

Lại một câu nói vô tình của Kiệt khiến tim Thái An đau nhói. Rõ ràng là anh không có thành ý níu giữ, phát triển mối quan hệ tình cảm này. Mà sao Thái An cứ mãi nuôi hy vọng. Cô tự trách mình ngốc nghếch. Và dường như, đứng trước tình yêu, con người luôn ngốc nghếch như thế.

Lại hơn 1 tháng trôi qua, Kiệt biệt tăm không điện thoại, không gặp mặt. Thái An ôm lấy nỗi thất vọng tràn đầy. Cô đã không thể chờ đợi thêm giây phút nào nữa, không thể tiếp tục bị động như thế nữa. Cô điện thoại sang nhà anh, nhờ người nhà nhắn nhủ với anh. Cô bỗng dưng biến thành con bé lì lợm, chai mặt, cứ cách 2 ngày lại gọi sang nhà, nhờ người nhà của anh truyền đạt lại thông tin cuộc hẹn. Cô kiên trì như thế trong suốt 2 tuần. Và Kiệt đã chủ động gọi điện thoại hẹn gặp Thái An. Nhưng gặp trên internet chứ không phải gặp trực diện. Qua những dòng tin nhắn trên chat, Thái An thấy mắt mình nhòe đi, nước mắt tuôn trào xuống môi nghe mặn chát. Anh thô lộ:

"Qua mấy lần nghe em kể, anh biết ba mẹ em luôn mong muốn con gái có được cuộc sống đầy đủ về vật chất. Bản thân anh biết, anh không có những thứ đó làm sao đảm bảo được cuộc sống cho em. Trước giờ anh không nói mới gây nên sự hiểu lầm trong em. Em tưởng anh giàu có. Nhưng, nơi anh đang ở là nhà của người cậu. Ngôi nhà thực sự của anh là ở miền Trung xa xôi, với một mẹ, một em trai và ba anh thì đã mất sớm. Thực sự anh rất thích em, song anh chọn cách im lặng để ngăn không cho tình yêu trong anh phát triển. Anh không tự tin sẽ mang đến hạnh phúc cho em. Sống với anh, em sẽ phải đối mặt với những túng thiếu. Vậy thì dừng lại đây đi em, kết thúc tất cả tại đây nha em".

Hóa ra vì sự tự ti này mà Kiệt đã tránh né Thái An suốt một thời gian khá dài. Anh thật đáng trách trong sự giấu diếm này. Và nếu Thái An không quyết tâm hỏi rõ ngọn ngành, có lẽ anh đã ôm lấy bí mật này chôn vùi cùng tình cảm của mình. Cô quá đau lòng vì anh, vì những suy nghĩ thiếu tin tưởng nơi anh. Ngay từ đầu, anh đã không cho cô cái quyền được lựa chọn. Đó là tình yêu của cô kia mà. Thái An im lặng chờ cho những xúc cảm lắng đọng. Lúc này, cô chỉ có thể gửi cho anh vồn vện một dòng tin nhắn ngắn ngủi "Em sẽ có câu trả lời sau với anh".

Đêm đó, Thái An cứ thao thức mãi. Cô ngồi bên chiếc bàn vi tính, ghi ra những suy nghĩ trong lòng. Từng câu, từng chữ tuôn trào không dứt, cứ lai láng theo nỗi buồn trong cô. Một cảm giác vụn vỡ. Không phải vì sự phản bội. Không phải vì không yêu nhau mà là vì quá yêu nên dối lừa nhau. Nhưng cũng nực cười, tại sao yêu mà lại phải che giấu, cô tự cười cho hoàn cảnh của mình. Nụ cười cay đắng. Những giọt nước mắt cũng theo đó mà thi nhau rơi xuống.

5 ngày sau khi đã suy nghĩ thật kỹ, Thái An soạn một email gửi cho Kiệt:

"Em không ngờ anh đánh giá quá thấp tình cảm em dành cho anh. Khi yêu thương đủ đầy, mọi rào cản sẽ chẳng là gì cả. Em đâu ngại khó, ngại nghèo. Điều em cần là một tình cảm chân thành. Em có quyền được lựa chọn hạnh phúc của mình. Em giận anh rất nhiều vì anh luôn che giấu em. Nhưng, tình yêu của em dành cho anh quá lớn. Thời gian xa nhau đủ để em hiểu rằng mình không thể không có tình yêu của anh. Năm gần hết rồi, hãy gác lại những chuyện không vui của năm cũ. Mình cùng nhau mở ra một cơ hội mới được không anh?"

Cô nhắm mắt, nhấp vào phím send trên màn hình mà lòng rất đổi phân vân. Cô làm thế này có đúng không? Cọc đi tìm trâu thế này liệu có nên chăng? Hàng tá những câu hỏi cứ như mạng nhện bủa vây lấy cô. Xoắn rối.

Buổi sáng hôm sau. Thái An thức dậy thật sớm. Cô không đi đánh răng ngay như thường ngày mà tới mở máy tính, vào kiểm tra hộp mail. Có một mail mới, của người mà Thái An mong chờ. Mail này thật ra là một tấm thiệp. Cô nhấp xem nội dung, con tim rộn ràng theo những dòng chữ trên đó: *"Câu trả lời của em khiến anh quá đỗi bất ngờ. Đó là kết thúc tốt đẹp nhất mà anh chưa từng nghĩ tới. Vậy là em đã dành cho chúng ta một cơ hội, cho anh một lần sửa sai. Anh rất mong tình yêu của mình sẽ ngày càng thăng hoa hơn. Xin tặng em ca khúc phổ theo bài hát Ba ngọn nến lung linh này nhé: An là cây nến vàng. Kiệt là cây nến xanh. Chưa có cây nến hồng. Hai ngọn nến lung linh. A à á a a. Sắp có một gia đình. Rồi mình sẽ là một gia đình, phải không em?"*.

Vượt qua khúc quanh tình cảm, Thái An cảm thấy hạnh phúc đang ủa về. Hạnh phúc như thể nắng tiên mùa xuân, mỗi khi gieo rắc sự màu nhiệm, mọi thứ xung quanh đều bừng sáng. Qua lăng kính cảm xúc màu hồng, những góc phố, hàng cây, con đường với Thái An đều trở nên thật tươi đẹp. Một năm mới lại về, một tình yêu đích thực đã được mở ra. Thái An tưởng tượng ra khung cảnh Kiệt và cô đang dắt tay nhau đi ngắm phố hoa, cùng lướt qua những con phố đông đúc trong dòng người đi mua sắm tết. Chỉ đơn giản như thế thôi mà cô đã cảm thấy lâng lâng đến từng tế bào.

Mùa xuân theo quy luật tự nhiên đã về. Và với Thái An, mùa xuân trong tim đã thực sự trở lại.

Lê Ngọc Bích Vân